

Phù Đề. Bồ Tát nếu có thể tu tập biến Bồ Đề này thì như đã tu tất cả Tam muội, các nhẫn, các địa, các Đà La Ni. Lại nữa, tự tâm là Phật, lia tâm không Phật cho đến ba đời tất cả chư Phật cũng lại như thế, đều không dựa vào đâu mà có, chỉ y vào tự tâm. Bồ Tát nếu hiểu rõ chư Phật và tất cả các pháp đều chỉ ở trong tâm, được tùy thuận nhẫn, hoặc vào sơ địa, khi bỏ báo thân mau sanh về thế giới Diệu Hỷ hoặc trong Tịnh độ Cực Lạc, thường thấy A Di Đà Như Lai thân cận cúng dường.”

Kinh Bảo Tích nói: "Lúc bấy giờ Bồ Tát Di Lạc bạch với Đức Phật rằng: Bạch Đức Thế Tôn, như Phật đã nói công đức và lợi ích của thế giới Cực Lạc Phật A Di Đà, nếu có chúng sanh nào phát mười thứ tâm một lòng chuyên niệm, hướng về Phật A Di Đà, người này khi mạng chung sẽ được vãng sanh về thế giới của Phật kia. Phật bảo, Này Di Lạc: Mười thứ tâm này chẳng phải những người phàm ngu và bất thiện mà có thể phát tâm được. Vì sao gọi là mười thứ tâm? 1. Đối với các chúng sanh khởi đại từ không có lòng làm tổn hại. 2. Đối với các chúng sanh khởi lòng đại bi, không có lòng bức nỡ. 3. Đối với chánh pháp của Phật không tiếc thân mạng có lòng ưa gìn giữ thủ hộ. 4. Đối với tất cả pháp phát sanh lòng nhẫn nhục thù thắng, không có lòng chấp trước. 5. Không tham lợi dưỡng cung kính, tôn trọng tâm vui, ý tịnh. 6. Cầu chủng trí Phật, ở trong tất cả thời gian, không cho lòng quên mất. 7. Đối với chúng sanh cung kính tôn trọng, không có lòng xem họ hạ biệt. 8. Không chấp nghị luận thế gian, đối với Bồ Đề phần sanh lòng quyết định. 9. Gieo trồng các căn lành, không có tạp nhiễm, lòng luôn thanh tịnh. 10. Đối với các Đức Như Lai, xa lia các tướng, khởi lòng nhớ niệm. Này Di Lạc! Đây gọi là mười thứ Tâm của Bồ Tát phát khởi. Này Di Lạc! Nếu người ở trong mười thứ tâm này thực hành thành tựu một thứ tâm, ưa muốn vãng sanh về thế giới của Đức Phật kia, nếu không được vãng sanh là không có lý đó".

(còn tiếp)

Vu Lan Về Nhớ Mẹ

*Trời Thu ảm đạm đổ mưa ngâu,
Từng giọt mưa rơi đượm lệ sâu.
Vài tiếng quạ kêu nghe áo não
Tôi ngồi nhớ mẹ dạ buồn đau!*

*Mẹ sớm chết đi bỏ lại tôi,
Từ đây tôi sống kiếp mồôi.
Từng đêm tôi khóc, từng đêm khóc,
Lăn lóc tuổi thơ giữa chợ đời.*

*Thôi thế là tôi mất mẹ rồi,
Đời tôi nào khác đám mây trôi,
Thay hình đổi dạng theo cơn gió,
Khi ở phương Đông lúc hướng Đoài.*

*Đã biết đời người chết, sống luôn,
Mỗi lần nhớ mẹ lệ trào tuôn.
Trời ơi! Sao nỡ đành chia cách,
Để mãi tâm tôi một nỗi buồn!*

*Ngày tháng qua rồi hết tuổi thơ,
Bao nhiêu ước vọng sống trong mơ.
Với tôi chỉ có niềm đau xót,
Bóng mẹ trong tôi khó nhạt mờ.*

*Ân mẹ sánh bằng biển núi cao,
Nuôi con cực khổ biết là bao.
Mỗi lần con khóc hay đau yếu,
Lòng mẹ xót xa đến cỡ nào!*

*Làm sao báo được ân mẹ nuôi?
Nghĩ tới lòng tôi thấy then rồi.
Thân thể của tôi liền ruột mẹ,
Từng dòng máu mẹ chảy trong tôi.*

*Hôm nay ngày báo hiếu Vu Lan,
Thành kính đến chùa thắp nén nhang.
Nhìn ảnh mẹ hiền treo ở vách,
Lòng tôi đau xót lệ tuôn tràn!*

Đông Minh